

Болния зина да се похвали, ала почувствува, че нѣкаква слабостъ обзе всичкитѣ му стави и едва додаде:

— До като пияхъ кафето като че ми се поразведря предъ очи, а сега. . . Пакъ ме униса на сънъ и. . .

— Какво? — запита Павелъ изплашенъ, виждайки, че лицето на болния бледнѣе.

Болниятъ мълчеше и погледа му почна да гасне.

— Царке! — извика Павелъ.

Царка, току измъкнала кафеничето изъ огъня да го налива за да поднесе на Павла, се сепна отъ повика и тичешкомъ се озова.

— Какво му стана? — запита тя.

Болния бѣще склопилъ очи и главата му клюмна на една страна.